

NIKLAS SIMONSSON

c/o migration

c/o migration

c/o migration

NIKLAS SIMONSSON

LEA LIBRI V

LYRIK

Av Niklas Simonsson har utgivits:

Världarnas tak	2012
Passager – 101 haiku	2013
Den rätta vägen	2015

LEA05

www.lealibri.se

FOTOGRAFIER: Pixabay

BEARBETNING: Mikael Hultfeldt

FORM: Niklas Simonsson

© Lea Libri 2015

Till E

I

Genom mörkrets
mikroskopiska sprickor
sipprar morgonen in

en droppe i taget.
På avsatserna
till andra landskap

gläntas kommande kapitel.
En försiktig brytpunkt,
flyktigt målad med

lika villkor för dagen.
Med samma gränser,
samma rättigheter

för alla resenärer.

II

I en väv
fylld av sanning
finns enstaka lögner
intrikat och snillrikt inflätade
för att smugglas in
på fel planhalva
köpas legitima
som tvättade sedlar
gömda rånbyten.

III

Jag var inte där igår.
Men jag var här
för fem år sedan
på exakt samma ställe.

Stridsropen hade lagt sig
röken skingrats till en
svavelbrun gloria över vallokalen
där vår naivitet

gick under klubban
när vi åtminstone
sålde oss dyrt
till de högstbjudande

konservativmartyrerna.
Själen har ingen prislapp
men vi fick tillräckligt i näven
för att kunna hålla mun.

IV

Frågorna

ställer sig själva:

i vilken absurd världsbild

får en drunknad treåring

stå sitt kast och skylla sig själv?

Vilka enögda monster

tror på fullaste allvar

att det är bilden av bidrag som lockar

att det är viljan att utnyttja

ett påstått asylparadis i norr

där glaserade fasaner självmant

skulle rulla sig i honung och apelsinmarmelad

och sedan flaxa rakt in

i våra öppna munnar?

Som att tvingas fly

fly hals över huvud

fly med livet som insats –

bildligt och bokstavligt talat –

är det mest bekväma valet?

Fly med smaken av skräck i munnen

fly med blodet från sina grannar

täckt i abstrakta sprängmönster över kläderna.

Som att korsa ett världshav
på en överfull gummibåt
skulle vara en äventyrsresa
sådant vi i Sverige
frivilligt betalar pengar för
på en svensex
eller som del
i en sommarsemester
då vi åker söderut
för att vila upp oss lite
för att kunna avnjuta
Medelhavets alla smultronställen.

V

Människor minns enbart
det vi förlorat
det som stulits eller
råkat gå oss förbi

av misstag
eller rent medvetet.
Det som ligger

närmst i synfältet
förblir ovärderat
ouppskattat

eftersom periferins
gnistrande petitesser
fångar all uppmärksamhet.

VI

Kontraktet
för domedagen
finns redan nedkreat
och inlåst i ett bergrum
under Vita Huset
budgivningen
för filmrättigheterna
pågår för fullt
i det tysta suset
efter bombmattorna
som nyss fälldes
över ännu en självständig stat
som vågat opponera sig
ett land med rätt
naturtillgångar.

Resans nya formler

Gränserna
vi gömmer
i oss själva.

Hatets mur staplas
ett glåpord i taget.

Migranter är både
in- och utvandrare
i samma rörelse.

Flyttgubbar bär pianon,
soffgrupper och bokhyllor
över samma osynliga gränser.

Den nya järnridån
är spegelvänd –
flyr du in i landet
väntar flera år i
fängelsehållorna.

Oviljan
att förstå/
viljan att
aldrig förstå...

Europa reviderar
gamla landlinjer
med taggtråd
och hänvisningar
till rådande konjunkturer:
”Att rädda liv
är inte längre
en god affärsidé”.

De livlösa kropparna
i Egeiska havet
gynnar inte turistnäringen.
Flyktingblodet missfärgar
de välbeställdas simbassäng.

Taggtrådsstängslet gnistrade i solskenet.
På andra sidan av de uppradade militärerna,
50 meter bort från tågstationen
men ändå i en annan värld,
stod barnfamiljer skrattandes och filmade
det kokande godståget, överfullt med flyktingar.
En flicka spelade Avicii på sin mobiltelefon.
Samtidigt födde en kvinna sin son
direkt på golvet inne i tåget
inlåst som boskap på väg till slakt.

Genom soldiset skymtar
förmodade stränder med
asyl och uppehållstillstånd –

personalen varnar småbarnsföräldrarna
för den stundande värmeböljan:
”Drick mycket läsk och
smörj in barnen
med hög skyddsfaktor”.

Turisterna går inte gärna ner till havet.
Poolen på all inclusive-hotellet är lugnare.
På kvällen spelas livemusik vid en restaurang –

okända män erbjuder utrymme på båten över.
Femtonhundra euro kostar enkelbiljetten till Eldorado.
Sex dygn utan mat eller dryck,
drygt tvåhundra personer
på en sliten fiskebåt –
nya tidens slavskepp.
Sommarhettan som en bastu,
34 personer får betala extra – med sina liv.

Mänskligheten
har sällan
varit lika
inhuman.

Medelvägens enorma hav
skvalpar mot bägge sidors
polariserade klippor, där ingen
längre vågar doppa fötterna.
Fundamentalismens bottenklang, rädsla
för det okända
för de politiskt inkorrekta
klavertrampen.

Undantagstillstånd. Vattenkanoner. Tårgas.
Kartans linjer maskerade
med stängselns revir.

Vad vet din kashmirkofta om uppoftfringar?

Vilken nytta har ditt hipsterskägg
dina hembryggda ölsorter
om en bombmatta släpps
över ditt bostadsområde?

De nya murarna håller människor ute.
Ett felkalibrerat fängelse
bakvänt Europa
bland godståg
taggtråd
militär
havet.

VII

Inga stjärnbilder,
bara kalla planeter,
inga raka svar.

Bara allt eller inget,
inga platser reserverade,
bara obokade biljetter.

Inga slutstationer,
bara destinationer,
inga tunga handbagage.

Bara skeva sidospår,
inga helhetsperspektiv,
bara överleva ännu en dag...

VIII

Och konsten att överleva
är att möta varje dag
ett andetag i taget

inte skjuta besluten
och högen med skuldsedlar
på längre avstånd framför dig
än en koltrast vingslag
eller skratten från lekplatserna.

En ännu större utmaning
vore att våga
stå ansikte mot ansikte
med smickret och lovorden
men ändå kunna uppfatta
skuggorna de kastar,
att möta skymningen
vid ett flådigt restaurangbord
med utsikt över hela Nice
smuttandes ett glas bättre Duschense –
då insikten
om de riktigt falska löftena
fladdrar till i tvärdraget
bakom natthimlens draperi.

IX

Omsorgens instanser
har devalverat sig själva
nermalda genom reformernas kvarnshjul
till cyniska bevakningsorgan,
öppna händer blev istället
knutna nävar

bakbundna
av sin egen
byråkrati.

Inför Storebrors
allseende ögon
går ingenting
konsekvenslöst förbi.

Ingen människa
är längre en människa,
bara travar olika siffror
i rörelse –
migrerandes –
från en kolumn
till nästa.

X

Besattheten
av framgång
gräver en massgrav
med hastigheten av
en sviken vän
per minut.

Priset är
antalet skålpund
du är villig
att offra
från dina egna
höfter och revben
för att nå hela vägen
för att lyckas.

Käre bror.

Det bär mig emot att nödgas skriva och skicka dig detta mejl. Du är ändå min äldste bror, så faktumet att vi inte kan nå fram till varandra värker i hela själen ändå ut i fingerspetsarna. Oavsett vem av oss som är sämst på att sträcka fram den försonande handen. Men efter gårdagens smärre katastrof ser jag ingen annan utväg än denna för att försöka få dig att begripa, både vad jag tänker och hur jag tänker. Det bär blir min framsträckta hand, så gott det nu är möjligt. Detta eftersom jag inte förstår för en sekund hur du resonerar. Inte en tum. Inte ens med den vänaste av ansatser. Inte ett minsta dugg.

La du ens märke till hur arg jag blev igår? När du sa allt det du gjorde, efter vår pappas begravning dessutom? Inser du inte själv hur du fläskar ner och spottar på minnet av båda våra föräldrar? Lärde de dig verkligen inte bättre?

Jag skulle kunna skriva en båtlass fula ord, kalla dig för enfaldig åsna, men det går inte hand i hand med den försoningsgest jag försöker utmåla mitt mejl till dig som. Alltså väljer jag att vandra på saklighetens stigar i den mån jag ser möjligt.

Du verkar ha glömt bort vår historia, att döma av vad du pratade om igår. Så då får jag dra den ordentligt för dig, från början. Trots att det egentligen borde vara tvärtom, du som äldste bror borde påminna oss yngre syskon och med hjärtats lugna förmaningar hålla oss på rätt köl.

Jag var bara sex månader gammal hösten 1979 när vår familj flydde från Kirmaşan, undan Khomeinis bödlar och en säker död. En kurdisk familj på sex personer som var mindre värda än kläderna de bar på sina kroppar. Nästan hela Iranska Kurdistan var under krigslagar då, så att vi kom undan får vi tacka de högre makter som må ha värnat om vårt öde. Vi flydde till fots, pappa, mamma och fyra barn. Du var tio år då och fick dra ett ganska rejält lass, av vad jag fått återberättat. Både hjälpa med att bära packning och ta hand om småsyskonen.

Bergvägen in i Irak, sedan norrut mot turkiska gränsen. Därefter Anatolien och ännu mer berg. Sådan var färdplanen när vi flydde. Varje dag en kamp att överleva, lyckas avverka några kilometer mellan gryning och skymning. Dagarna

var varandra väldigt lika. Efter ett berg väntade ytterligare två. Både dina och pappas historier vittnar om närmast omänskliga ansträngningar.

Efter ett par veckor fick jag vätskebrist och väldigt hög feber, så illa att ni fruktade för mitt liv. Även om mamma inte var troende bad hon en hel natt för min skull, erbjöd sig själv i mitt ställe, till den eller de gudar som möjligen hörsammade hennes desperata rop. Bara så länge jag, hennes enda dotter, fick behålla livet. Kommande morgon hade min feber sjunkit, som genom ett mirakel, och kort därefter kunde vår resa fortsätta.

Som ett spädbarn minns jag såklart ingenting av alla våra svårigheter. Men du har som sagt själv berättat om dem, om och om igen. Som när vi skulle korsa gränsen in i Turkiet, gränsvakterna trodde våra pass var förfälskade och vägrade släppa in oss. Dispyten övergick i ett rejält gräl, vilket slutligen ledde till att en av vakterna osäkrade sitt vapen och riktade mot oss.

Om jag säger att du dragit denna historia hundra gånger skulle jag ändå underdriva. Du sa att ditt blod frös till is, när pappa klev in framför gränsvaktens automatgevär, hur han höll ut händerna och agerade mänsklig sköld. Han stod helt tyst mellan oss och vakterna, tills vaken sänkte sitt vapen och började prata med sina kollegor. Några minuter senare släpptes vi igenom och kunde vandra vidare över Anatoliska bergen. Det dröjde ett par timmar innan du märkte att du både kissat och bajsat på dig av ren dödsskräck.

Du berättade att du i årtal efteråt såg bilderna i sömnen på insidan ögonlocken, en skräckfilm utan början eller slut. Ibland blev pappa skjuten i dina drömmar, jag minns som liten hur du skrek på nätterna och vaknade med gråten hulkandes.

Jag sitter helt ärligt och skriver detta med darrande fingrar och tårar glänsandes på kinderna. Ilskan, frustrationen och insikten om vårt familjeöde ihopbakat till en jättelik sten i magen. Att det ska krävas en sådan här drastisk åtgärd? Borde du inte förstå ändå, vara fylld med en grundreserv humanism att plocka fram när nöden så kräver? Du som själv gjort vår historia till livets grundpelare, så länge jag kan komma ihåg.

Du älskar att dra historien om hur du höll mig i din famn när vi klev av tåget på Centralstationen, nästan ett år efter flykten från Kurdistan. Det var du som

bar mig in i det nya landet. Som att det var en ädel medalj för dig, att det fick dig att känna som om du var helgonet och beskyddaren i mitt liv.

Detta är även mitt första minne, eller vad jag tror är det första. En solig ögonblicksbild, en byggnad med stor neonskylt. Kanske var det korvkiosken på Centralen. Förmodligen är det ett redigerat minne, omedvetet bearbetat under 35 år. Även om jag verkligen försökt bevara det så äkta som möjligt.

Men om vår resa sedan dess lett oss hit är ditt gyllene avtal som skyddshelgon inte värt kloakvatten i mina ögon.

Inne i Europa blev vår resa både lättare och svårare. Färre berg att bestiga, men fler kontroller att avklara. Fler gränser att korsa, tillfälliga flyktingläger med tillfällig amnesti. En natt i ett läger försökte några fulla FN-soldater våldta mamma inne i tältet där vi sov tillsammans med en massa andra flyktingar. Det utbröt fullt slagsmål, pappa fick en gevärskolv över bakan och svimmade. Lyckligtvis tröttnade soldaterna, spottade mot mamma, kallade henne "smutsig hora" på tre olika språk. Även detta har du berättat otaliga gånger.

Vi fick lämna lägret tidigt kommande morgon, FN-soldaternas öde finns väl skrivet i stjärnorna, på den himmel som orkar berätta hela historier från de ut-sattas planhalva.

Någonstans under flykten föddes tanken tydligen hos mamma och pappa att Sverige var slutdestinationen. Sjukhuset där de bägge jobbat hade haft besök från just Sverige vid några tillfällen, och de doktorerna var bevisligen goda representanter för sitt land. Så Sverige fick det bli. Ta oss dit och hoppas vi var välkomna.

Och väl framme var vi välkomna. Blev ombändertagna. Fick tak över huvudet, mat att mätta oss varje dag och sängar att sova i. Mamma och pappa fick möjligheten direkt att lära sig svenska, och som två kunniga akademiker dröjde det inte många månader innan svenska talades hemma. Båda våra mellanbröder hamnade på daghem där de snabbt integrerades bland andra barn. Den enda som föll mellan stolarna var du. Skyfflad direkt in i skolan, hamnade utanför som ende blatte i klassen. Retad och utstött, en elvaåring utan kompisar. Jag förstår att det måste varit fruktansvärt. Särskilt eftersom andra katastrofer låg på inrullning och skymde dina problem.

Vi hade bott i Sverige mindre än ett år när bomben slog ner och mamma blev dålig. En hjärntumör som skickligt gömt sig i strapatsernas vedermödor och efterskalv. Huvudvärken hade hon haft jättelänge men bitit ihop. Tänkt att det förmodligen hörde till helbetsbilden av att fly för livet. Men när kräkningarna och minnesluckorna kom förstod alla att något var fel.

Mitt andra riktiga minne i livet är från ett mottagningsrum på akuten. Det var natt och mamma var fruktansvärt dålig. Pappa grät och var förtvivlad. Vi barn satt ihopkrupna tillsammans. Hela rummet var vitt, som jag minns det. Ett skinande himmelspalats som fyllts med ett brutalt bud från dödsriket.

Människor bär olika bördor. Olika tyngder, skulder och osynliga väskor dåligt samvete. Det är ofrånkomligt, ibland ett bevis på att tvivel till en viss gräns är sunt. Men i mitt fall har jag alltid skuldbelagt mig själv för mammas bortgång. Var det den där natten bland bergen då hon bad för mitt liv som återkom? Fick jag överleva tack vare att någon av gudarna ovanför mottagit mammas meddelande och beslöt sig att återkräva gentjänsten då vi nått resans slutstation och familjen var utom uppenbar fara? Jag tror inte själv på det, men ändå blev det en tung skuld som jag burit med mig. Frågan: Tänk om? Tänk om det var så det låg till ändå? Näväl, det är mitt kors att bära. Jag iklär mig ogärna någon illasittande offerkof-ta, vilket kan vara anledningen till varför jag aldrig berört detta ämne. Valt att aldrig prata med någon i släkten, ens när jag mått som sämst. Det var trots allt inte jag som var döende.

Mamma stred tappert. Värgrade ge vika. Som att hon var på flykt igen, där Khomeini ersatts av tumörens trupper. Min femårsdag var sista gången jag såg mamma i livet. Minns inte hur många strålbehandlingar och omgångar cellgifter hon genomlidit då. Hon var blek som ett spöke, för svag för att ens prata. Jag kramade henne hårt men fick den knappt besvarad.

Pappa hade övergett planen att återuppta läkaryrket här i Sverige, mammas sjukdom och vi fyra barn kom först. Han tog städjobb, körde taxi och hoppade in som flyttkarl när tillfälle gavs. Och tog hand om mamma. Vet ärligt talat inte hur han hann med allt, om han ens sov under vår uppväxt.

På mammas begravning var sista gången jag såg pappa gråta, utöver morgonen

efter att Olof Palme blev skjuten. Därefter verkade han slutligen helt släppa alla tankar på sitt eget välbefinnande. Familjen kom först, alltid. Det plus minnet av mamma, deras liv tillsammans och allt de genomlidit. Och han betraktade henne som ett helgon, verkligen ett helgon. Pratade om hennes intelligens, hennes styrka och skönhet. Varje kväll tände han ett ljus intill deras bröllopsfoto som hängde i vardagsrummet. En gång, flera år senare, frågade jag honom om han inte tänkte gifta om sig. "Aldrig", svarade han utan att blinka. "Jag är fortfarande förälskad i din mor. Och det kommer jag alltid vara".

Oavsett om det är modern eller fadern i en familj som är ensamstående så är det ett drygt jobb. En uppförbacke som bara blir mer och mer brant. Det går inte att hinna med allt. Att du hamnat i kläm och fel umgänge fiskades upp först under gymnasiet. Hur du skolkade, hängde vid Frölunda Torg både dagar och nätter, snattade och slogs med "äckliga svennerasister". Pappa besökte skolans rektor flera gånger och bönade för att du skulle slippa relegering. Vet inte hur han bar sig åt, men du fick ditt slutbetyg och studentmössa i slutändan.

Det var pappa som lyckades tala dig tillrätta. Fick dig att sluta med dumberterna, plugga upp betygen på Komvux och skaffa ett riktigt jobb. Flytta hemifrån och börja bygga ett eget liv. Och vi fick aldrig låta hatet styra. Inte ens när pappa blev nedsparkad av skinnskallarna med VAM-tygmärken på sina bomberjackor övergav han den stigen. Han pratade bara om förståelse. Att den alltid kommer släcka hatets eld, bara vi ger den tillräckligt med tid. Trots att du personligen ville springa ut och leta upp de som slog honom, återfalla i dina gamla mönster.

Du vet lika väl som jag vad pappa alltid sa. Även när vi tyckte att han tjatade. "Visa hänsyn och förståelse, så kommer ni förhoppningsvis bemötas av detsamma". Och det var inte för att tukta oss, eller att vi skulle vända några gandhiska andra kinder till; behöva ta skit från folk. Utan av respekt för det land som gett oss allt. Ett nytt liv, den andra chans vi aldrig skulle fått i Kurdistan. Precis samma chanser som vi måste ge flyktingarna som nu kommer från Syrien och andra krigsbelveten. Hänsynen och förståelsen, de dörrarna svänger åt båda hållen.

Och då sitter du efter pappas begravning och förklarar att du röstar på Sverigedemokraterna?

Är du så blind att du inte ser likheterna? Dagens flyktingar bär sina katastro-

fer på samma verkande ryggar som våra. Vi har ett ansvar inför vår släkträd, vårt ursprungsland, vårt nya land och omvärlden att aldrig glömma. Den hand som ger är alltid bättre än den som tar. Nu är det vår tur att ge tillbaka, vår skyldighet mot utsatthetens bröder och systrar att betala tillbaka. För vi har en skuld, en stor sådan: vårt ansvar att vårda framtiden.

När någon räddar ditt liv – direkt eller indirekt – så knyts ett osynligt band mellan bägge parter. Pappa visste detta, det var därför han slet sig mot sin alltför tidiga död. Han såg sina skyldigheter och gjorde allt som kan begäras för att visa tacksamhet. Pappa sa då och då att "varje dag ovan jord är en bra dag", hur trött han än var och hur mycket kroppen än verkade.

Pappa var lika stolt över sitt ursprung som sitt nya hemland. När Doris Lessing fick Nobelpriset i litteratur köpte han flera av hennes böcker för att ge till din dotter. Hon satt i hans knä när han berättade att hennes farfar också föddes i staden Kirmaşan, precis som Nobelpristagaren. Det var därifrån vår släkt härstammade. Och din dotter tog in vartenda ord han sa. Allt han förklarade, att även en världskänd författare har sina rötter någonstans i världen.

Det enda vi lär oss av historien är att vi ingenting lär oss av historien. Det är du, min äldste och älskade bror, härmed ett sorgligt exempel på. En enfaldig åsna (nu skrev jag det ändå) som själv anammat uttrycken "vi" och "dom". Du är ingen blatte längre, du är så jävla svennebanan att Johan Svensson skulle bli avis. En proppmätt egenföretagare, medelålders i Dressmann-kläder. Just en sådan svenne du ville spöa upp en gång i tiden. Samma skinnskallar som sparkade ner pappa röstade då på Sverigedemokraterna. Ett parti som då ville kemiskt kastrera alla "icke-skandinaver", ett parti som använde svastikor som armbindlar och skrek "Heil Hitler!" helt ogenerat. Deras dåvarande partiledare var en aktiv förnekare av Förintelsen. Han trodde på fullaste allvar att det var jordens största påbitt, en sionistisk konspiration.

Tänk om någon påstått liknande saker om oss? Att förföljelsen och dödandet av kurder bara var en bluff, cyniskt ihopdiktat för att fiska billiga minoritetspoäng? Bara för att komma till Sverige och leva resten av livet på bidrag.

Vi lever i en annan värld nu, en tid då många ideal förskjuts eller faller på

kant. Då är det änmer viktigt att minnas. Inte av skuld eller tvång, utan för att mänskligheten behöver veta. Du har hela ditt liv bemötts av trångsynthet och förminskande. Är det samma sak du vill ge till dina grannar och barn? Samma rasism, som en gräddtårta fylld med rakblad i ansiktet på de redan drabbade?

För ungefär två månader sedan följde jag med pappa till sjukhuset i Frölunda, de hade fått svar från lungröntgen och ville även kontrollera hur hans hjärta återhämtat sig efter den senaste infarkten. Efteråt gick vi över torget, då pappa behövde gå på toaletten. På väggen vid kön utanför toabåsen fanns en stor bild på Olof Palme, taget när Frölunda Torg invigdes. Pappa gick helt ogenerat fram och pussade bilden på väggen. Alldeles intill oss stod några tjejer i 20-årsåldern och viskade, fattade inte vad den gamle gubben gjorde. Som att han var galen. Men det var en annan sida av stoltheten hos pappa, att vi fått komma till Sverige och bygga upp vår familj på nytt här. Och han var inte rädd för att visa upp den.

Det är en stolthet jag fruktar att du aldrig kommer förstå, baserat utifrån vad du gör och vad du säger. Pappa lyfte aldrig en hand mot oss och slog aldrig någon, men hade han hört dina ord igår undrar jag om han inte frångått den regeln. För han hade aldrig tolererat att du blivit så trångsynt att du röstar på Sverigedemokraterna. Och fan vet om du inte förtjänat det. Igår var jag nära på att ge dig en rejäl örfil, i pappas ställe. När han nu inte längre finns bland oss.

Så. Nu vet du vad jag tycker och hur jag tänker. Mitt i denna min långa svada (som trots mitt tidiga löfte innehåller många hårda ord) finns även en bön, att du någonstans inser vad du håller på med. Vilka mörka krafter du stöttar. Vi är blommor som knoppat på samma träd, vi har delat näring från samma rötter och skulle aldrig varit här idag utan varandra. Vi får aldrig glömma historien. Det är den som formar framtiden. Riktningen är helt beroende på hur fromt vi väljer att vårda de bägge vågskålarna.

Vänligen

Din allttjämt tillgivna syster.

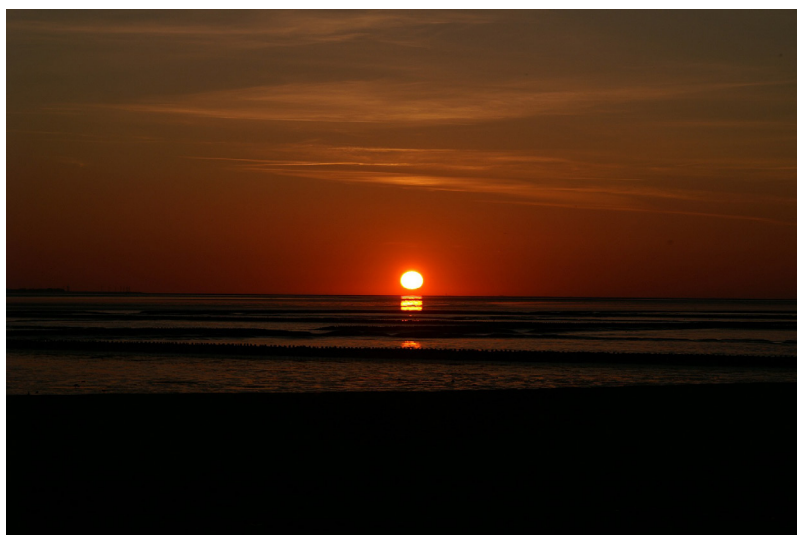
Charlie

Är du fortfarande Charlie?
Vågar du räta på ryggen
även när medvinden mojnar?
Var är din knytnäve mot himlen
vid alla inbillade barrikader
dina ställningstaganden
och principfasthet
när vardagslunken sänker sig
över er medelklasstillvaro?

Hur var det nu,
pensionssparar du enbart
bland etiska fondpaket
investerar inte i aktier
hos multinationella asgamar
vars vinster plockas ut bakvägen
via diverse lukrativa diktaturer
de illa dolda skurkstaterna –
eller sträcker sig omsorgen
till att handla ekologiska bananer på Coop
som smekningar över samvetets rygg
när medvinden mattats av?

Skulle du klara av
att göra en god gärning
hjälpa medmänniskor i nöd
men samtidigt hoppa över
att berätta det för omvärlden
kunna motstå
den självgoda statusuppdateringen?

Med handen på hjärtat,
visst är hyckleriets väg
en mycket lättare avfart?
Att peka finger
och dra upp riktlinjerna för moral
hur livet måste se ut
som andra människor måste följa –
så du slipper stå
för de radikala förändringarna.
Det blir lättast så
lättast för dig själv.

XI

Postum eftergift:
ingen champagnesmak,
bara kärnans
råa beskhet.

Ingen smaragdstad
i horisonten,
bara nya stängsel
nya gränser.

lealibri